

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Vis jeres tro

Styrk jeres tro dag efter dag på jeres vej mod jeres evige skæbne. Hævd jeres tro! Vis jeres tro!

Kære brødre og søstre, lad os udtrykke vores varmeste følelser og store taknemlighed for jer. Vi er taknemlige for at arbejde sammen med jer!

På en flyrejse for nylig bekendtgjorde piloten, at der nok ville blive lidt turbulens under landingen, og at alle passagerer skulle spænde sikkerhedsbæltet. Og ja, der kom turbulens. Der kom meget. Et par rækker bag mig på den anden siden af gangen gik en skrækslagen kvinde i panik. For hvert skræmmende fald og skurrende bump skreg hun højtlydt. Hendes mand forsøgte forgæves at berolige hende. Hendes hysteriske skrig fortsatte indtil, vi var landet sikkert. Jeg syntes, det var synd for hende, at hun var så bange. Eftersom tro er frygtens modsætning, sad jeg i mit stille sind og ønskede, at jeg kunne styrke hendes tro.

Da vi skulle af flyet, henvendte kvindens mand sig til mig. Han sagde: »Jeg er ked af, min kone blev så bange. Den eneste måde, jeg kunne trøste hende på, var ved at fortælle, at ældste Nelson var med på flyet, så hun skulle ikke bekymre sig.«

Jeg er ikke sikker på, at min tilstedeværelse på det fly burde være nogen trøst for hende, men jeg vil sige så meget, at det er et faktum

i livet, at vores tro bliver prøvet og udfordret. Sommetider består sådanne prøver i, at vi står ansigt til ansigt med døden. For den kvinde var den voldsomt rystende flyvetur en sandhedens time, hvor vi må indse, hvor stærk vores tro er.

Når vi taler om tro – den tro, der kan flytte bjerge – så taler vi ikke om tro generelt, men om tro på Herren Jesus Kristus. Vores tro på Herren Jesus Kristus kan blive stærkere, når

vi lærer om ham og efterlever vores religion. Jesu Kristi lære blev udformet af Herren for at hjælpe os til at styrke vores tro. I nutidens sprog kan ordet *religion* dog betyde noget forskelligt for forskellige mennesker.

Ordet *religion* betyder rent bogstaveligt at »binde fast« eller »binde« til Gud.¹ Spørgsmålet, vi må stille os selv, er, om vi er så fast bundet til Gud, at vores tro kommer til kende. Eller er vi i virkelighed bundet til noget andet? Jeg har for eksempel overhørt samtaler mandag morgen om professionelle sportskampe, der fandt sted om søndagen. Om nogle af de ivrige fans har jeg tænkt, om deres »religion« ikke var boldspil.

Vi bør spørge os selv, hvor vores tro ligger? Er den knyttet til et hold? Et varemærke? En berømmethed? Selv de bedste hold kan tabe. Berømtheder kan falme. Der er kun en, hvem det altid er sikkert at tro på, og det er Herren Jesus Kristus. Og I er nødt til at vise jeres tro.

I det første af de ti bud sagde Herren: »Du må ikke have andre guder end mig.«² Han har også sagt: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.«³ Alligevel ser mange mennesker kun efter saldoen på deres bankkonto efter fred eller til andre mennesker, som de følger.

Lægers, læreres og politikeres tro sættes ofte på prøve. Kommer deres tro til kende i deres bestræbelser for at nå deres mål eller holdes den skjult? Er de bundet til Gud eller mennesker?

Jeg stod i sådan en prøve for mange år siden, da en lægekollega skældte mig ud, fordi jeg ikke adskilte min faglige viden fra min religiøse overbevisning. Han forlangte, at jeg *ikke* bandt dem sammen. Hvad skulle jeg gøre? Sandheden er sandheden! Den kan ikke deles op eller delvist tilsidesættes.

Uanset om en sandhed kommer fra videnskabelige forsøg eller gennem åbenbaring, så stammer al sandhed fra Gud. Al sandhed er en del af Jesu Kristi evangelium.⁴ Alligevel blev jeg bedt om at holde min tro for mig selv. Jeg efterkom ikke min kollegas ønske. Jeg viste min tro!

Inden for alle fag gælder der strenge krav om præcision. Lærde sætter stor pris på deres yringsfrihed. Men fuld frihed kan ikke opleves, hvis en del af ens viden udelukkende afgøres af menneskelige dekreter.

Åndelig sandhed kan ikke ignoreres – særligt ikke guddommelige bud. Efterlevelse af guddommelige befalinger medfører velsignelser – hver gang! Overtrædelse af guddommelige befalinger medfører tab af velsignelser – hver gang!⁵

Det vrirler med problemer, fordi jorden er befolket med ufuldkomne mennesker. Deres mål og ønsker er meget påvirket af deres tro eller mangel på samme. Mange prioriterer andre ting før Gud. Nogle betvivler religionens relevans i en moderne verden. Som det har været til alle tider, findes

der nogle, som håner eller fordømmer fri udøvelse af ens tro. Nogle giver endog religion skylden for en række af verdens onder. Og det skal også indrømmes, at der til tider er blevet begået grusomheder i religionens navn. Men efterlevelse af Herrens rene lære, hvilket vil sige at stræbe efter at følge Jesus Kristus, er en måde at leve på og et dagligt forsæt, som fører til guddommelig vejledning. Når I efterlever jeres religion, udøver I jeres tro. I giver jeres tro til kende.

Herren vidste, at hans børn havde brug for at lære, hvordan de finder ham. »For snæver er den port, og trang er den vej, som fører til ophøjelse ... og få er de, som finder den«⁶

Skriften er et af de bedste midler til at finde vejen og blive på den. Kundskab om skriften udgør også en beskyttelse. Gennem historien har infektioner som »barselsfeber« for eksempel kostet mange uskyldige mødre og børn livet. Men Det Gamle Testamente har i mere end 3.000 år indeholdt de korrekte principper for behandling af inficerede patienter!⁷ Mange menneskeliv er gået tabt, fordi

mennesker i deres søgen efter viden har undladt at give agt på Herrens ord!

Mine kære brødre og søstre, hvad går vi glip af i vore liv, hvis vi »altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende«?⁸ Vi kan opnå kundskab fra skriften og få inspiration gennem troens bøn.

At gøre det vil hjælpe os i vore daglige valg. Når menneskers love stiftes og gennemtvinges, er det især vigtigt, at Guds love altid er vores standard. I kontroversielle emner bør vi først søge Guds vejledning.

Vi bør anvende »alle skrifter på os ... til gavn og lærdom.«⁹ Faren lurser, når vi prøver på at splitte os op med udtryk som i »mit privatliv« eller endog »min bedste opførsel«. Hvis man forsøger at segmentere sit liv i forskellige afdelinger, vil man aldrig leve op til fylden af sin personlige integritet – og man bliver aldrig det *bedste*, man kan blive.

Fristelsen til at være populær kan gøre, at man prioriterer den offentlige mening frem for Guds ord. Politiske kampagner og marketingsstrategier gør ofte brug af meningsmålinger til

at lægge planer. Resultatet af sådanne målinger er informative. *Men* de kan næppe siges at være grundlag for ikke at adlyde Guds bud! Selv om »alle gør det«, bliver vrang aldrig ret. Det onde, fejl og mørke bliver aldrig sandhed, selvom det er populært. En advarsel i skriften lyder således: »Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt, som gør mørke til lys og lys til mørke.«¹⁰

Efter Første Verdenskrig var der en vovet sang, der blev populær. I en opfordring til umoralitet hævdedes det, at 50 millioner ikke kunne tage fejl. Men 50 millioner mennesker *kan* tage fejl – fuldstændig fejl. Umoral er stadig umoral i Guds øjne, og han vil en dag dømme os alle ud fra vores gerninger og ønsker.¹¹

Gå imod den frygt og troløshed, der er så udbredt i dagens verden med samme tro og mod, som min elskede og afdøde datter Emily gjorde. Da livet var ved at ebbe ud af hendes kræftsyge legeme, kunne hun knap nok tale. Med et smil på læberne sagde hun: »Far, du skal ikke bekymre dig om mig. Jeg ved, at det nok skal gå.« Emily viste sin tro – den kom klart til kende – i det svære øjeblik, hvor vi havde mest brug for det.

Denne smukke mor til fem havde fuld tiltro til sin himmelske Fader, til hans plan og sin families evige velfærd. Hun var bundet til Gud. Hun var totalt trofast mod de pagter, hun havde indgået med Herren og sin mand. Hun elskede sine børn, men selvom hun skulle adskilles fra dem,

følte hun fred. Hun havde tro på sin fremtid og på deres, fordi hun havde tro på vor himmelske Fader og hans Søn.

I 1986 sagde præsident Thomas S. Monson: »Selvfølgelig støder vi på frygt, udsættes for latterliggørelse og møder modstand. Lad os have mod til at gå imod den gængse opfattelse – mod til at forsvare vore principper. Det er mod og ikke kompromis, der nyder Guds billigelse. Husk, at alle mennesker til tider er bange, men de, der møder frygten [med tro], har dog mod.«¹²

Præsident Monsons råd er tidløst. Så derfor bønfalder jeg jer, mine kære brødre og søstre. Styrk jeres tro dag efter dag på jeres vej mod jeres evige skæbne. Hævd jeres tro! Vis jeres tro!¹³

Jeg beder til, at I er bundet sikkert til Gud, og at hans evige sandheder vil være indgraveret i jeres hjerte for evigt. Og jeg beder til, at I vil vise jeres tro hele livet igennem! I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Når et barn fødes, bliver navlestrengen bundet to steder og klippet over mellem de to ligaturer. En ligatur er en afsnøring – en sikker knude. Ordet *religion* kommer fra latin *religio*, *re* betyder »igen« eller »tilbage til« og *ligare* betyder »at binde fast.« Således forstås vi religion som det, der binder troende til Gud.
2. 2 Mos 20:3. Herren sagde desuden: »Vend om! Vend jer bort fra jeres møgguder, vend jer bort fra alle jeres afskyelige handlinger« (Ez 14:6).
3. L&P 6:36.
4. Se Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball, 1982, s. 391.
5. Se Mosi 2:41; L&P 58:30–33; 82:10. Dette princip gælder for alle for »Gud [gør ikke] forskel på nogen« (ApG 10:34; se også Moro 8:12).
6. L&P 132:22.
7. Se 3 Mos 15:13.
8. 2 Tim 3:7.
9. 1 Ne 19:23.
10. Es 5:20.
11. Skriften siger: »Kom til Herren, den Hellige. Husk, at hans stier er retfærdige. Se, vejen for mennesket er trang, men den ligger foran ham i lige retning, og portens vogter er Israels Hellige; og han beskæftiger ingen tjener der; og der er ingen anden vej end ad porten, for han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn« (2 Ne 9:41).
12. Thomas S. Monson, »Mod skal der til«, *Stjernen*, nov. 1986, s. 41. Ved en anden lejlighed kom præsident Monson med denne inspirerende formaning: »For at leve med storhed må vi udvikle evnen til modigt at se problemerne i øjnene, møde skuffelser med munterhed og sejre med ydmyghed. Vi er sønner og døtre af en levende Gud, i hvis billede vi er skabt. Vi kan ikke holde oprigtigt fast i den overbevisning uden at opleve en ny følelse af styrke og kraft, ja styrke til at efterleve Guds bud og kraft til at modstå Satans fristelser« (»Gule kanarie fugle med grå tegninger på vingerne«, *Den danske Stjerne*, nov. 1973, s. 479).
13. »Fornægt jer selv al gudløshed« (Moro 10:32). Frygt ikke mennesker mere end Gud (se L&P 3:7; 59:5).

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg har givet jer et forbillede«

Det største eksempel, der nogensinde har gået på jorden, er vor Frelser, Jesus Kristus ... Han opfordrer os til at følge dette fuldkomne eksempel.

Når jeg har tænkt over mit ansvar for at fortælle andre om evangeliet, har jeg tænkt på mine kære, hvis omsorgsfulde indflydelse har hjulpet mig til at finde den guddommeligt udvalgte sti, som hjalp mig til åndelige fremgang. På afgørende tidspunkter i mit liv har vor Fader i himlen velsignet mig med en person, der holdt nok af mig til at vejlede mig i den rigtige retning. De var et eksempel på Frelserens ord: »Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.«¹

Da jeg var barn, var min far ikke medlem af Kirken, og min mor var blevet mindre aktiv. Vi boede i Washington D.C., og min mors forældre boede mere end 4.000 km væk i staten Washington. Nogle måneder efter min 8-års fødselsdag kom bedstemor Whittle tværs over landet for at besøge os. Bedstemor var bekymret over, at hverken jeg eller min ældre bror var blevet døbt. Jeg ved ikke, hvad hun sagde til mine forældre om denne bekymring, men jeg ved, at hun en morgen tog min bror og mig med til en park, hvor hun fortalte om

sine følelser omkring vigtigheden af at blive døbt og deltage regelmæssigt i Kirkens møder. Jeg husker ikke specifikt, hvad hun sagde, men hendes ord rørte ved noget i mit hjerte, og snart blev min bror og jeg døbt.

Bedstemor fortsatte med at støtte os. Jeg kan huske, at når som helst vi skulle tale i Kirken, plejede vi at ringe til hende for at få nogle forslag. Nogle få dage senere kom der en håndskreven tale med posten. Med tiden ændrede hendes forslag sig til en oversigt, der krævede lidt større indsats fra os.

Bedstemor anvendte den rette mængde mod og respekt til at hjælpe vores far til at indse, hvor vigtigt det var, at han kørte os til Kirkens møder. På enhver passende måde hjalp hun os til at føle behovet for evangeliet i vores liv.

Vigtigst af alt vidste vi, at bedstemor elskede os, og at hun elskede evangeliet. Hun var et vidunderligt eksempel! Hvor er jeg taknemlig for det vidnesbyrd, hun bar for mig, da jeg var yngre. Hendes indflydelse forandrede for evigt kursen i mit liv til det bedre.